

İSMAİL ÇUBUKÇU

KORKUSUZLAR TAKIMI

Yer Altı Şehri

GENÇ HAYAT

GENÇ HAYAT

Kitap adı: Yer Altı Şehri

Yazar: İsmail Çubukçu

Editör: Zeynep Bayrak

Kapak: Gülşah Alçın Özek

Genç Hayat Yayınları: 215

Korkusuzlar Takımı: 3

ISBN: 978-625-447-061-5

Genç Hayat Yayınları, Hayat Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Yayınevi Sertifika No: 75092

Baskı Yeri ve Tarihi: İstanbul, 2024

Baskı - Cilt:

Alioğlu Matbaası

Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A

Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (0 212) 612 95 59

Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 259 80 96

 www.genchayat.com.tr

 editor@genchayat.com.tr

Genç Hayat Yayınları

© 2023, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

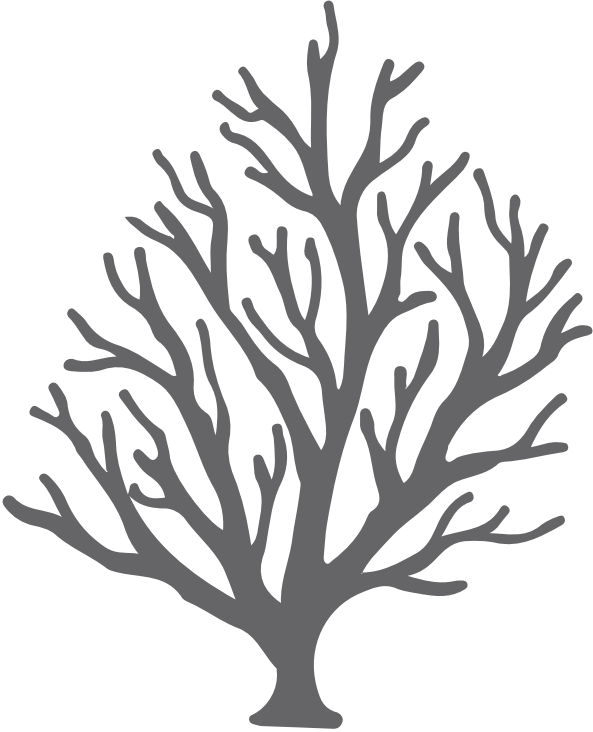
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

İ S M A İ L Ç U B U K Ç U

KORKUSUZLAR TAKIMI

Yer Altı Şehri

GENÇ HAYAT

YOLCULUK BAŞLIYOR

Pırıl pırıl bir temmuz sabahıydı. Gelinciklerin, orkidelerin, kasımpatıların ve birbirinden güzel daha pek çok çiçeğin yaydığı mis kokulara ve bunların sunduğu renk cümbüşüne; kuş ötüşleri, arı vızıltıları ve Appanlar Kabilesi'nin horozları eşlik ediyordu.

Güneş, insanın içini ısıttığı gibi doğanın tüm güzelliklerini de gözler önüne seriyordu. Zıplayan tavşanlar, kaçışan sincaplar, uçuşan kelebekler, meleyen kuzular... Gecenin üzerini örttüğü tüm güzellikler, güneşin doğuşuyla ayan beyan ortaya çıkıyordu. Yakınlardaki şelalenin güzelim şırıltısı, tüm bu görsel ve işitsel şölenin üzerine gönül alıcı, iç yakıcı bir cila çekiyordu.

Seyla Hanım (Herla ile Fersa'nın annesi), kendine has şivesiyle kapının ardından kahvaltının hazır olduğunu haber vermişti.

Nuri, coşkuyla bağırdı:

– Seyla teyze bize neler hazırladı bilmiyorum ama kokuları bile çok güzel!

Herla:

– Bu nefis koku, annemin özel omletinden geliyor Nuri! İçinde biberden peynire, maydonozdan mantara kadar pek çok malzeme var.

Nuri'nin ağız şapırdatışı arasında Fersa konuşmaya başladı:

– Börekler, çörekler, bal, pekmez, süt, meyve suyu... Hepsi de doğal ve taze...

Nuri muzipçe bağırdı:

– Tutmayın beniii!

Gülüşmeler eşliğinde yataklarından kalkıp bir süre gerindiler. Yataklarını, yorganlarını düzelttikten sonra kulübenin dışına çıktılar. Çeşmenin yanına gidip ellerini, yüzlerini yıkadılar. Buz gibi berrak suyun etkisiyle kendilerine geldiler. Mis gibi havayı ciğerlerinin derinliklerine kadar çektiler.

Kahvaltı sofrasına oturan Nuri, neşeyle söylendi:

– Seyla teyze, kokusu bile doyurdu beni bu hazırladıklarının. Bir de tatlarını alırsam kendimden geçerim herhâlde.

Herla, Nuri'nin sözlerini annesine tercüme etti. Seyla Hanım gülümsedi ve bir Őeyler mırıldandı:

“İstediğiniz kadar yiyebilirsiniz Nuri. Uzun ve zorlu yolculuğunuzda enerjiye çok ihtiyaınız olacak. Bol bol yiyin, karnınızı güzelce doyurun. Afiyet bal Őeker olsun... Size yolluk da hazırladım.”

Nuri, Herla'nın kulağına bir Őeyler fısıldadığı sırada Murat da Nuri'ye çıkıŐtı:

– Ayıp değil mi herkesin içinde fısıltıyla konuŐmak? Hem sen sadece kendini mi meraklı sanıyorsun? Bizde de merak duygusu var. Ne söyledin Herla'nın kulağına?

Nuri dayanamamıŐ ve Herla'ya yolluęun içinde neler olduğunu sormuŐtu. Herla, Nuri'ye cevap verdi:

– Fındık, fıstık, pestil, cevizli sucuk, bal, pekmez, kavurma, kurabiye, börek, meyve...

Hülya, “Seyla teyze, ne varsa koymuŐsun... Bir kuş sütü eksik...” diye mırıldandı. Antropolog Őeref . konuyu deęiŐtirdi:

– Yolculuk zamanı geldi çattı ha ocuklar?

Sabri:

– Evet, Őeref amca... Bugün son hazırlıklarımızı da yapıp yarın sabah erkenden yola koyulacağız.

Yerla teyze, güleç yüzüyle konuşmaya başladı:

– Sizin için bazı macunlar ve karışımlar hazırladım güzel çocuklarım. Bunlar, sağlıklı kalmanızı ve eğer sağlığınıza kaybederseniz de iyileşmenizi sağlayacak.

Yerla Teyze, duvarda asılı olan çantayı eline aldı. Kurumuş kamışlardan yapılmış bu çantanın içinden ahşap kavanozları birer birer çıkarıp açıklamaya başladı:

– Üzerinde tek çizik olan bu kavanozda kekik ve melisa karışımından oluşan bir yağ var. Bu yağ; sizi sineklerden, eşek arılarından, örümceklerden, kısacası her türlü zararlı börtü böcekten uzak tutacak.

Yerla teyze, kavanozun kapağını açıp hemen yanı başında oturan Serkan'a doğru uzattı. Serkan, başını hafifçe eğip kavanozun içini kokladı ve "Oooh!" dedi.

Yerla Teyze, bu kavanozu özenle yanı başına bırakıp üzerinde iki çizik olan kavanozu aldı ve devam etti:

– Bu kavanozun içindeki macunu kasık otundan hazırladım. Bu macun, vücuttaki yaraların kısa sürede iyileşmesini sağlar.

Yerla teyze, bu sefer de eline üzerinde üç çizik olan kavanozu alıp devam etti:

– Bu kavanozun içindeki macun; mideniz bozulursa işinize çok yarayacak. İçinde hatmi çiçeği, nane, siyah çay ve limon var.

Yerla teyze, başka bir kavanozu alarak devam etti:

– Üzerinde dört çizik olan bu kavanozdaki macun ise size zorlu yolculuğunuzda bol bol enerji verecek. Bal, badem, fıındık, fıstık ve ceviz karışımından hazırladım bu macunu. Ha, bir de doğal sakız hazırladım sizin için.

Nuri, Yerla teyzenin sözünü kesti:

– Ne o Yerla teyze? Yoksa bu sakız da bomba gibi patlayıp bizi düşmanlardan mı koruyacak?

Nuri'nin sözleri birkaç saniyelik kıkırdaşmaya neden oldu. Yerla teyze gülümseyerek cevap verdi:

– Yok Nuri; bu, sadece bir sakız. Çiğnemeniz için... Bu sakızın balonu patladığında olsa olsa sadece seni korkutur.

Büyük Şef Appan, yanı başında duran çantanın içinden bir tutam ot çıkardı. Sarı renkli bu otlar, göz kamaştıracak kadar parlaktı.

Büyük Şef açıklama yapmaya başladı:

– Tehlikeli bir durumda bu otu yakarsanız ister bir insan olsun ister bir hayvan, hiç fark etmez; düşmanınızı saniyeler içinde bayıltır. Tabii aynı bayıltıcı etki sizin için de geçerli. Bu yüzden size birer de maske hazırlattım. Bu maske, koyun yününden ve keçi kılından yapılmıştır. Maskenin bileşiminde dumanın zehirli etkisini emip yok edecek bir tür macun var.

Sabri:

– Size nasıl teşekkür edeceğimizi bilemiyorum Büyük Şef. Yaptığınız tüm bu hazırlıklar karşısında ne yapsak borcumuzu ödeyemeyiz.

Büyük Şef gülümseyerek mırıldandı:

– En büyük teşekkürü sağ salim geri dönerek edeceksiniz evlat...

Sabri:

– İnşallah, Büyük Şef...

Sabri ve arkadaşları, gün sonuna vardıklarında planladıkları tüm hazırlıkları yapmışlardı. Artık yola çıkmalarının önünde hiçbir engel kalmamıştı. Büyük Şef, o gece Korkusuzlar Takımı için küçük bir eğlence düzenledi. Her biri doyasıya eğlenmiş, üzerlerindeki gerginliği atıvermişti. Tabii eğlenirken yorulmuşlardı da. Bunun için de uykuya dalmaları kolay olmuştu.

Ertesi sabah gün ağarıırken uyanıp kahvaltılarını yaptılar. Tüm kabile onları uğurlamak için toplanmıştı. Sabri ve arkadaşları, kısa ve duygusal bir vedalaşmanın ardından kafalarındaki onlarca soruyla yer altı şehrine doğru yola koyuldular.

GEYİKLER

Yürüdükleri yer ve çevresindeki ağaçlar, o kadar uzundu ki adeta gökyüzüne degecek gibiydi. Bu ağaçların her biri, aynı zamanda bir kalem gibi dümdüzdü. Çeşit çeşit kuşların cıvıltısı gidererek artıyordu. Bu cıvıltılara “guuug, guuug, guuug!” sesleri eşlik ediyordu.

Sabri ve Herla, Cesur’un hemen ardından sohbet ede ede ilerliyorlardı. Cesur; kimi zaman zıplayan bir tavşanı, kimi zaman bir tarla faresini, kimi zaman da bir kertenkeleyi gözüne kestirip peşlerine düşüyordu. Onun bu hâlleri, Sabri ve arkadaşlarını gülümsetiyordu. Murat, grubun en arkasında ilerleyen Nuri’ye seslendi:

– Nuri, bir türkü patlat da dinleyelim!

Nuri buna dünden razıydı. Büyük bir neşeyle, Barış Manço’nun şarkısını söylemeye başladı:

“Domates, biber, patlıcan!

Domates, biber, patlıcan!

Bir anda bütün dünyam karardı,

Bu sesle sokaklar yankılandı,

Domates, biber, patlıcan!

Sabri, Nuri'ye takıldı:

– Helal sana be Nuri! Şarkının bile yemeklisini seçiyorsun.

Sabri'nin cevabı gülüşmelere yol açtı. Gülüşmeler, Nuri'nin şarkı söyleme iştahını kaçırmıştı. Şarkıyı söylemeye devam etmesi için onu ikna etmeye çalışsalar da Nuri razı olmadı.

Birkaç dakika sessizce yürümeye devam ettiler. Sabri "Yolumuz uzun Herla. Böyle suspus olmaz. Bize biraz anılarından söz eder misin?" diye mırıldandı.

Herla, "Olur ama bana düşünmem için biraz süre ver." dedi.

Sabri, "Olur tabii." dedikten sonra sessizce yürümeye devam etti. Birkaç dakika sonra Herla, "Hangi anımı anlatacağıma karar verdim." dedi ve anlatmaya başladı:

– *Ben sekiz yaşındaydım, Fersa ise yedi yaşındaydı. Yaz bitmiş, sonbahar gelmişti. Önümüz kıştı. Kış, ormanda çetin geçtiğinden dolayı, her sonbaharda babalarımız kış hazırlığı için ava çıkardı. İşte yine böyle bir av mevsimi hazırlıkları başlamıştı. Fersa ile beraber kendi aramızda bir karar almıştık. Av için ormanın derinliklerine giden babamızı gizlice takip edecek, böylece yaşadığımız yerin dışını da görme olanağı bulacaktık. En önemlisi de babamızdan günler, belki haftalarca ayrı olmak zorunda kalmayacaktık. Babamız, av için her türü hazırlıklarını tamamlamıştı. Yaylar, oklar, mızraklar, yol azığı, kışlık kıyafetler, sırt çantası... Kısaca her şey tamamdı. Fersa da ben de çok heyecanlıydık.*

Biz de kendimizce hazırlıklar yapmıştık. Babamızın oynamamız için yaptığı oklarımızı, yaylarımızı, kalkanlarımızı; soğuğa dayanıklı giysilerimizi ve yol azığımızı hazır etmiştik. Babam yola çıkmadan önceki gece Fersa'yla ve benimle vedalaştı. "Ben gün ağarmadan yola çıkacağım çocuklar. Bir süre ayrı kalacağız. Ben gelene kadar kendinize iyi bakın." dedikten sonra ikimize de iyi geceler öpücüğü atıp odasına çekildi. Fersa ile ikimiz, o gece sabaha kadar yarım yamalak uyuduk. Çünkü babam yola çıkarken uyuyakalmak istemiyorduk. Günün ağarmasına az bir süre kala babamla annemin sesini duyduk. Annem babamı uğurluyordu. Hemen Fersa'yı uyandırdım. Hızlıca hazırlandık. Yanı başımızdaki pencereden sessizce dışarı çıktık. Fersa da ben de korkuyorduk fakat bunu birbirimize belli etmemeye çalışıyorduk. Merak duygumuz ve macera tutkumuz, içimizdeki korkuyu bastırıyordu. Babam ve kabilenin diğer erkekleri, kabilenin ortasındaki alanda toplanmışlardı. Babam, eksik birinin olup olmadığını kontrol etti. Eksik olmadığını görünce arkadaşlarına kısa bir konuşma yaptı:

"Arkadaşlar umarım bereketli bir av olur. Umarım sağ salim ve bol avla kabilemize geri döneriz. Böyle olacağına da inanıyorum. Yeter ki birlikte hareket edelim."

Babamın sözlerinin ardından yola koyuldular. Biz de fark ettirmeden onları takip etmeye başladık.

Grubun en arkasındaki Nuri, Herla'yı tam olarak işitemiyordu. Bu durum merak duygusunu depreştirmişti. Herla'ya seslendi:

– Herla, böyle olmuyor ama...Beni meraktan çatlatmak mı istiyorsun? Ya sesini yükselt ya da ben oraya geleyim.

Nuri, aslında diğerlerinin de duygularına tercüman olmuştu. Hepsi, Herla'ya doğru yaklaştı.

Herla devam etti:

– *Attığımız her adımda kabilemizden biraz daha uzaklaşıyorduk. Bu bizi hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu. İlk defa obamızdan uzaklaşıyorduk. Bu yüzden babamları kaybetmemek için son derece dikkatli davranıyorduk. Ormanın derinliklerine ilerledikçe hayretimiz artıyordu. Birbirinden ilginç ve farklı hayvanlar görüyorduk. Birkaç saat bu şekilde babamları takip etmeye devam ettik. Fersa da ben de çok yorulmuştuk ama duramıyorduk. Durursak babamları kaybederdik ve bu bizim için hiç iyi olmazdı. Bir süre sonra babamlar da yorulmuş ve dinlenmeye karar vermişlerdi. Onlar dinlenmek için durunca biz de bir köşeye çekilip dinlenmeye başladık. Isınmak için Fersa ile iyice birbirimize sokulduk. Babamlar koyu bir sohbeta dalmışlardı. Birbirlerine av anılarını anlatıp kahkahalarla gülüyorlardı. Yola devam etmeye hiç mi hiç niyetleri yoktu. Fersa da ben de bu durumu fırsata çevirip göz kapaklarımızı birkaç dakika da olsa dinlendirmek istedik. İşte ne olduysa bu sırada oldu.*

Nuri merakla atıldı:

– Ne oldu ki?

Herla devam etti:

– *Av ekibinden biri "Şuraya bakın!" diye diğerlerini uyardı. O anda herkes suspus olup yere uzandı. Ne olup bittiğini çok merak ediyorduk. Tek bildiğimiz, babamların yere uzanıp çıt çıkarmadan beklediğiydi. Pürdikkat onları izliyorduk. Babam arkadaşlarına "Sessiz olun." anlamında işaret yaptı. Ardından elleriyle arkadaşlarını yönlendirmeye başladı. Bu yönlendirmenin*